

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. évi november hó 7. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt az I. rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év december hó 8. napján kelt 7.B.1309/2014/48. számú ítéletét az I. rendű és a II. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja, a szabadságvesztésük végrehajtásának felfüggesztését mellőzi. Mindkét vádlottat 2-2 (kettő-kettő) évi közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítéli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a I. rendű és a II. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 13.580,- (Tizenháromezer-ötszáznyolcvan) forint, a II. r. vádlottat 19.050,- (Tizenkilencezer-ötven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év december hó 8. napján kihirdetett 7.B.1309/2014/48. számú ítéletében bűnösnek mondta ki az I. r. és a II. r. vádlottakat társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetében /2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat/, amiért őket 2-2 év - végrehajtásában 4-4 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre ítélte.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a szabadságvesztéseket - végrehajtásuk esetén - börtön fokozatban kell végrehajtani, amely büntetésből a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Rendelkezett az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe, annak végrehajtása esetén.

Szintén rendelkezett a törvényszék az eljárás során lefoglalt tárgyak további jogi sorsáról és a bűnösnek kimondott vádlottakat részben egyetemlegesen, részben pedig külön-külön kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész - mindkét vádlott terhére - súlyosításért, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása, illetve közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása érdekében, míg a II. r. vádlott védője, a cél és az indok megjelölése nélkül, fellebbezést jelentett be.

Az I. r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1346/2015/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, ugyanakkor a II. r. vádlott védőjének fellebbezését nem tartotta alaposnak.

A főügyészség az átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítékokat mérlegelve állapította meg a tényállást, amelyből okszerű következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekményük minősítése is törvényes.

Az ügyészi álláspont szerint azonban az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztéseket próbaidőre felfüggesztette, mert nem volt kellően figyelemmel a vádlottak által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, a bűnösségük fokára, és a bűnösségi körülményekre.

Mindezek alapján a kiszabott szabadságvesztések súlyosítását, a felfüggesztés mellőzését és közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásban előterjesztett indítványát változtatás nélkül fenntartotta.

Az I. r. vádlott védője perbeszédében rámutatott, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást maradéktalanul feltárta, azt helyesen állapította meg a rendelkezésére álló bizonyítékok és a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján. Kiemelte a jelentős sértetti közrehatást, amely kiemelkedő szerepet játszott a bűncselekmény megvalósulásában, hiszen a bizonyítékok alapján megállapított tényállás szerint is a sértett bántalmazta és provokálta a meglehetősen ittas a II. r. vádlottat, aki később segítségül hívta a bántalmazáshoz az I. r. vádlottat.

Az I. r. vádlott védője mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott védője fellebbezésének irányát megjelölve a védenccé felmentésére tett indítványt. Ezzel párhuzamosan felvetette, hogy akár az ítélet hatályon kívül helyezésére is szükség lehet, mert az megalapozatlan. A bűncselekmény elkövetését mindvégig rögzítő videofelvétel ellenére is annak a meggyőződésének adott hangot, hogy a biztonsági kamerák felvételein nem azonosítható be büntetőjogi bizonyossággal a II. r. vádlott, ezért kétséget kizáróan a felelőssége sem állapítható meg. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott távollétében folytatta le az eljárást, mert az ismeretlen helyen tartózkodott, ezért arra sem lehetett megnyilatkoztatni, hogy a felvételeken elismeri-e a személyazonosságát. Az ügyben érintett személyek - a két vádlott és a sértett - nyilatkozatai meglehetősen szűkszavúak voltak, és ezek mellett mindössze a videofelvétel szolgált bizonyítékul a II. r. vádlott ellen, azonban a rögzített képek minősége alapján nem lehet bizonyossággal állást foglalni abban, hogy valóban a II. r. vádlott volt a sértett másik bántalmazója.

Mindezekre tekintettel a védő a II. r. vádlott felmentését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, végezetül pedig a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az ellentétes irányú perorvoslatok közül csak az ügyész súlyosítást célzó fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján. Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, eljárásában az ismeretlen helyen tartózkodó a II. r.

vádlott tekintetében a Be. XXV. Fejezetének a távollévő terhelttel kapcsolatos rendelkezéseit is betartotta. Eljárása során a bizonyítékokat a lehetséges és szükséges körben beszerezte, azokat egyenként és összességükben is értékelte, egybevetette, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a tényállást.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, amikor részletesen leírta, hogy a vádlotti vallomásokkal szemben mely bizonyítékokat és miért vett figyelembe a tényállás, illetve a vádlottak bűnösségének megállapítása során.

Az elsőfokú bíróság ítélete mentes Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A védelmi fellebbezés ilyen körülmények között lényegében az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadta, amely megalapozott tényállás esetén a törvény erejénél fogva nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság a számba vett és értékelt, rendelkezésére álló bizonyítékok közül figyelemmel volt a vádlotti ténybeli beismerő vallomásokra is, hiszen nem hagyható figyelmen kívül, hogy az I. r. és a II. r. vádlott is ilyen jellegű vallomást tettek. Az I. r. vádlott ezt az előadását a tárgyaláson tette meg, míg a II. r. vádlott a nyomozás során nyilatkozott úgy, hogy a sértett bántalmazásában részt vett. Az elsőfokú tárgyaláson tett beismerő vallomásában az I. r. vádlott a bizonyítási eljárás anyagává tett felvételeken felismerte önmagát a sértettet bántalmazó személyek egyikeként.

Mindezeket alátámasztotta a nyomozás során tett nyilatkozatában a sértett is, aki fényképről felismerésre bemutatás során egyértelműen kiválasztotta mindkét vádlottat, mint akik a vádbeli események napján bántalmazták őt.

Mindezekkel pedig összhangban álltak a sértett sérülései, valamint az orvosszakértői vélemény ennek megfelelő megállapításai.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének 7. oldalán pontokba szedve sorolta fel, hogy melyek azok a körülmények, amelyek alapján a büntetőjogi felelősség megállapításához szükséges bizonyossággal kizárható, hogy az események másként történtek, mint ahogy az is, hogy a sértett sérüléseit nem a vádlottak okozták.

A sértett bántalmazásának durvaságát és intenzitását illetően megállapítható, hogy az aránytalanul nagy testi, fizikai erőfőlényben lévő az I. r. vádlott meglehetősen brutálisan ütlegette, rugdosta, taposta a sértettet, amely bántalmazásba a II. r. vádlott is bekapcsolódott.

A fentebb kifejtettek alapján a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan bizonyítottan látta, hogy a sértettet a vádlottak bántalmazták, amelynek eredményeként ő közvetetten életveszélyes állapotba került, amelyet a szakszerű, célszerű és időszerű orvosi ellátás hárított el.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba a vádlottak javára szóló enyhítő, valamint a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket, ugyanakkor azokat nem a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte.

A vádlottak szándékegységben bántalmazták a sértettet és a felvételekből az is megállapítható volt, hogy az aktívabb magatartást, a durvább bántalmazást az I. r. vádlott valósította meg.

Ehhez képest kétségtelenül kevesebb ütést és rúgást hajtott végre a II. r. vádlott.

Mindezeket a törvényszék is rögzítette és a büntetés kiszabásánál jelentőséget is tulajdonított neki, azonban a szabadságvesztés tartamát mindkét vádlott esetében azonosan határozta meg azzal indokolva, hogy az I. r. vádlott volt a durvább bántalmazó, de a II. r. vádlott büntetett előéletű.

A mindkét vádlottat terhelő súlyosító körülményeknek azonban végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazásában kellett volna megjelenniük.

Kétségtelen tény - miként azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg -, hogy volt sértetti közrehatás, azonban az nem volt olyan mértékű, amely a vádlottak által véghez vitt retorziót akárcsak a legkisebb mértékben is indokolta volna.

Összességében a másodfokú bíróság osztotta az ügyész álláspontját a vádlottak büntetésének súlyosítását illetően, ezért az I. r. és a II. r. vádlottak szabadságvesztésének próbaidőre történő felfüggesztését mellőzte, mert a végrehajtandó szabadságvesztést találta tettarányos és megfelelően egyéniesített büntetésnek mindkettőjük esetében.

A végrehajtandó szabadságvesztés az a büntetési nem - az ítéletábra meggyőződése szerint -, amely maradéktalanul szolgálja a Btk. 79. §-ában rögzített generál- és speciálpreventív büntetési célokat.

A Btk. 61. § (1) bekezdése értelmében a közügyek gyakorlásától el kell tiltani azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélnék, és méltatlan arra, hogy azok gyakorlásában részt vegyen.

A másodfokú bíróság ezért az I. r. és a II. r. vádlottakat 2-2 év közügyektől eltiltásra is ítélte a Btk. 62. § (1) bekezdésében meghatározott keretek között akként, hogy a mellékbüntetések tartama arányosan igazodjék a kiszabott szabadságvesztések tartamához.

A Fővárosi Ítéletábra ezért az elsőfokú ítéletet - a büntetés kiszabására vonatkozó részében - a Be. 372. § (1) bekezdésében írtak felhívásával megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta a Be. 371. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről az ítéletábra a Be. 381. § (1) bekezdése alapján határozott.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 386. § (1) bekezdése szerinti feltételek híján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2016. év november hó 7. napján.

dr. Hrabovszki Zoltán s.k. . Németh Nándor s.k. . Sebe Mária s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.1309/2014/48. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 4.Bf.15/2016/12. számú ítéletében írt változtatással az I. r. és a II. r. vádlottak vonatkozásában 2016. év november hó 7. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. év november hó 7. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke